

El bosc, energia real i salut disponibles per als éssers humans?

Cristina ORDUÑA i PONTI

Tractar el bosc com un precursor de la nostra energia és parlar de geobiologia, i de l'origen informacional en la creació de la matèria. Per tant, mirarem de fer un tastet, una visió de conjunt sense intenció de ser exhaustiva, del que significa l'energia de la Terra en relació amb l'home i la seva energia vital, alhora que parlarem de com, en tant que éssers vius, ens nodrim de Gaia i també –essencialment– del bosc, que és l'objecte d'aquesta aportació a la jornada de la Societat de Ciències a Andorra a la Universitat de Prada.

Introducció

De bon principi, molts de vostès sentiran en la seva psique i cos, molt clarament, els vincles amb el bosc de què s'ha parlat. Ja sigui des del punt de vista de la silvicultura com de l'aprofitament i l'evolució, dels comportaments més *materials*. Certament que aquesta és una manera d'aproximar-se al bosc. Però no l'única. Com diu l'excepcional físic David Bohm, "percebem el que pensem".

Els vull proposar canviar els nostres paradigmes mentals sobre el que significa el bosc, si és que fins ara no havien vist mai el bosc com una entitat viva, intel·ligent, creadora de consciència i sustentadora d'energia. Vull partir del concepte tan viu, tan antic i tan nou alhora: del tot és un; és a dir, que tots formem part d'un únic corrent, d'una malla –una *laticce*, que diria el mexicà Jacobo Grinberg–. En aquest concepte, tot el que passa al bosc ens passa a nosaltres alhora.

Semblaria un punt de partida simplista, fer-lo extensiu que som fills d'un mateix origen i que el corrent que ens uneix és tan fort que sense la massa vegetal no hi hauria vida a la Terra. Potser sí que tendeixo cap a la simplicitat, però de cap manera voldria aprimar tant l'explicació que no fos significativa. Així que desgranaré per a vostès el que considero el titular que ens ha de quedar incrustat al cor: el bosc i l'home formem part d'un tot; ens anima la mateixa consciència. Una consciència que cerca l'equilibri i l'harmonia.

Per fer aquesta afirmació em sustentaré en el que ens han avançat destacadíssims físics com Albert Einstein, el mateix David Bohm o Max Plank; genetistes, biòlegs, pensadors, filòsofs.

Text

Per parlar de la influència del bosc sobre la nostra energia, hem de parlar, com avançava anteriorment, de geobiologia: és a dir de la relació que hi ha entre les forces que arriben des del més profund de la Terra i des del cel, i els processos de la vida i de la mort. També de les relacions que mantenim amb l'àmbit natural (tot allò que hi ha més enllà de nosaltres mateixos). El bosc és un canal, o més aviat un espai energètic que alimenta els éssers vius, i també, l'ésser humà. La massa vegetal representa el 85% de la biomassa del planeta Terra (Stefano Mancuso, biòleg italià). Mancuso ens revela que els animals, i entre ells l'home, només són un 3% de la biomassa que viu a la Terra. Òbviament, és l'home que forma part de la gran mare Terra i no és cert que aquesta sigui una extensió disposada per explorar la nostra capacitat de modificar l'entorn. Parlant clar: sense el bosc, no existirem.

El mes de juliol les comunitats indígenes de diferents parts del món van celebrar el Dia de la Pachamama: aquesta és l'herència d'una percepció vigent, que hem de retre respecte i homenatge a qui ens acull i ens alimenta. Malgrat els esforços d'una minoria dominant, que vol eliminar qualsevol rastre de sensibilitat amb una *racionalitat* que retalla les nostres capacitats de percepció i supervivència; hi ha un corrent d'homes i dones que es mantenen fidels a una herència ancestral mil·lenària, de centenars de milers d'anys, que cerca *sentir i alimentar-se* de la consciència de Gaia. És una percepció molt fina que ensorra les seves arrels en la transmissió d'informació de manera transgeneracional: la Terra ens aixopluga i formem part d'un entramat intel·ligent que és capaç de repartir l'energia disponible entre els diversos nodes d'aquesta xarxa.

El bosc mostra una part del seu aliment físic i sosteniment per a l'home, i un altre d'aliment en forma d'energia subtil. Entre aquesta energia subtil hi ha diversos fenòmens, i el més bàsic de tots és la freqüència de ressonància Shumman. Hi ha també els fenòmens de les alteracions geològiques (corrents d'aigua, entramat de línies Curry o Hartmann, falles, pous) i els fenòmens més subtils, provocats per l'àmbit emocional, provinents de situacions viscudes en aquell entorn, o emocions que s'hi han desenvolupat (creant el que se'n diu xemeneies). El bosc també s'articula sobre la base d'aquests fenòmens i ens obre la possibilitat de viure amb ell l'ampli ventall d'energies que s'hi desenvolupen. En el moment que hi entrem en contacte, directament, trepitjant un terra encoixinat de fulles, sentint la dolçor de la molsa o l'embat d'una prominència a la muntanya plena de rosers bords, connectem amb aquest panòplia energètica. Podem sentir el corrent d'aigua a 12 metres de profunditat i el missatge de *corrent* continu que ofereix, o bé la concentració i contracció absoluta en un encreuament de línies Hartmann. Fins i tot, quan no estem en contacte amb ell, el bosc subministra informació de manera escalar a tot el seu entorn i a les comunitats que hi estan vinculades.

Com sentim aquesta informació? Vostès em poden assegurar que els és igual passejar pel bosc A que pel bosc B, pel trosset d'aquí o pel d'allà. Tot és bosc, al cap i a la fi. Però això

és cert, realment? Perquè hi ha persones que *senten* i s'enriqueixen més que d'altres, a la vora d'un indret? Vet aquí, que aquesta manca de percepció ha estat cultivada amorosament pels poders fàctics imperants avui, que ens han introduït en un paradigma de pensament aparentment racional, però que, en realitat, retalla la nostra sensibilitat, negant i ridiculitzant el que no pertany al seu pensament únic (ho fa amb la colonització del pensament, la introducció de tòxics en el consum, la irradiació de freqüències que intoxiquen la comunicació cel·lular i la nostra percepció subtil). Però hi ha bones notícies! Només cal *regar* una mica la nostra capacitat, obrint la ment a noves maneres de mirar, obrint el cos a la sensibilitat, netejant els nostres models de vida i la nostra genètica intoxicada. Els resultats són gratificants. Hi ha exemples d'això amb escreix.

He començat parlant de Max Plank, que fou premi Nobel de física el 1918 pel descobriment del que anomenem *quàntums*. D'ell m'agradaria portar al debat una conclusió molt impactant: que la consciència és la creadora de la matèria. Per a ell, no existeix la matèria com a tal, tota la matèria sorgeix i persisteix només per la força que causa que les partícules atòmiques vibrin i les manté juntes en el més diminut dels sistemes solars: l'àtom. (Els físics actuals tenen assumit plenament aquest axioma d'unes implicacions impressionants en la nostra vida quotidiana). Per tant, ens queda clar que hi ha quelcom més del que veiem amb els ulls i toquem amb les mans. Hi ha una força invisible que ordena (tot és un).

Anem més lluny. Peter Garàiev, genetista rus d'innegable valentia, recull els mateixos postulats i els posteriors d'Albert Einstein, per avançar en la teoria einsteiniana que més enllà d'un camp determinat hi ha d'haver una *noció*, un camp informacional que l'articuli. Garàiev ens parla d'un sistema propi d'intercomunicació entre els éssers vius i específicament entre els individus del gènere humà, que s'articula a través de l'ADN (aquest famós 90% d'ADN brossa, que en realitat no n'és de cap manera, sinó que conté tot el sistema de comprensió de freqüències i que resulta tenir el que ell anomena "el codi de Déu"), amb un llenguatge propi. Vivim en un món de sons, que juguen un paper vital en la vida de les persones. Alguns els podem escoltar fàcilment, i d'altres, simplement, queden en un rang de freqüències pràcticament inaudibles a la oïda, però que el nostre ADN rep perfectament. Una persona comuna pot escoltar vibracions de so en el rang de freqüència de 16-20 Hz als 15-20.000 Hz. El so per sota del rang de l'audició humana s'anomena infrasò: fins a l'1GHz parlem d'ultrasò i a partir d'1GHz és hipersò. Les freqüències per sota dels 20-30Hz, encara que no són percebudes pel conducte auditiu, està comprovat que se senten amb tot el cos, com una vibració. Molts especialistes, a més de Garàiev, constaten que les freqüències per sobre de 20KHz (ultrasò) no són sentides ni per l'oïda ni pel cos, sinó que ho són només pel cervell. *(En aquest sentit, m'aturo un moment: val recordar les patents de què Microsoft disposa des de fa anys als EUA de dispositius d'emissió-recepció de freqüències d'ultrasons, dispositius que són muntats en aparells de ràdio o televisió. Reflexionem amb quins objectius es podria realitzar aquesta acció que pot resultar molt perversa segons l'ús que se'n faci).* Bé, doncs...El so i el soroll tenen un impacte real en el nostre cos i el nostre cervell, perquè entrant a l'oïda interna, encara que de manera conscient no la poden oir, arriba a activar

certes parts del cervell, provoca emocions i afecta la nostra neuroplasticitat i el nostre sistema nerviós. El so, la música, els harmònics, creen una càrrega positiva. El soroll provoca un impacte negatiu en el sistema nerviós central i pot provocar sordera.

Estem parlant de la genètica de les ones lingüístiques. Incidint sobre aquest concepte, hi afegirem les aportacions del metge naturòpata i també genetista americà Ben Lynch. El seu treball sobre les variacions que poden desenvolupar els gens ens diu que hi ha 10 milions de variacions (PSN o polimorfisme d'un sol nucleòtid) en el genoma humà, i cadascun de nosaltres en té més d'un milió, d'aquestes variacions. Aquestes variacions o PSN provoquen moltes alteracions fisiològiques i conductuals en les persones: algunes en positiu i d'altres en negatiu. Se sospita que els PSN tenen avantatges per als individus i també per a tota la comunitat, perquè els seus comportaments compulsius (reacció intensa a aliments tòxics, hipersensibilitat a radiacions o sons, i d'altres) estan alertant la resta de la comunitat sobre un perill i que això ha estat així des de les comunitats més ancestrals. Per a l'evolució humana és més important l'epigenètica que la pròpia genètica, i així és com el nostre sistema es va adaptant constantment al seu entorn (Bruce Lipton).

Els impulsos que rebem de l'exterior entren en diàleg amb el nostre sistema cel·lular. Les nostres percepcions són, en aquest sentit, una peça clau en la nostra salut: si som en un bosc que sentim acollidor i protector estem donant un missatge clau al nostre sistema. Perquè el nostre sistema entén els missatges de l'estrès o de la calma, i genera substàncies químiques concretes: dit d'una altra manera: està programat per estar en format lluita-fugida o bé en format sanar-crèixer. Quan entrem al bosc i entenem que ens podem relaxar, i ens sentim agraïts per aquest moment de calma, el cor triga menys de cinc minuts a fer un canvi de ritme concret cap a l'ordre i la continuïtat, documentat per l'Institut HeartMath nord-americà: a més, els nivells de cortisol (precursor de la reacció fugida-lluita) baixen fins a un 23% i els de dehidroepiandrosterona, un precursor vital del sistema hormonal del cos, augmenten un 100%.

Bé, doncs, ja sabem que formem part d'un tot i que podem *escoltar* les freqüències amb el cos i el cervell, encara que no ho fem amb l'oïda; que som sensibles des del nostre propi ADN, i depenent de la neteja dels nostres gens i que, realment, aquesta sensibilitat ens aporta salut a través de l'activació de diverses àrees del cervell i del cos.

Què ens dona el bosc?

Des de la seva estructura física, les estructures naturals i les estructures construïdes, hi ha l'aportació de les freqüències que emeten les formes, i les pròpies de les alteracions geològiques que es mostren en la superfície.

Abans d'avançar més, semblaria pertinent recordar un breu i importantíssim axioma de física: tota matèria emet una freqüència. Magnètica, elèctrica, radioelèctrica... és informació que circula. No només parlem de densitat; també parlem de components, de forma i de les intencions.

Reprenem el fil per parlar del que ens dona el bosc. En la seva part més física i material, que podem tocar i sentir: les olors, el tacte, els sons que s'emeten i que podem escoltar amb l'oïda. L'aire del bosc és la quintaessència de la salut: les fulles i les agulles dels arbres

atrapen les grans quantitats de partícules en suspensió emeses per l'home: àcids, hidrocarburs, compostos hidrogenats que són filtrats. Es calcula que per cada quilòmetre quadrat pot netejar unes 7.000 tones l'any de partícules. Les coníferes redueixen sensiblement la concentració de gèrmens de l'aire. La descomposició que fan del CO₂ assegura una dutxa d'oxigen a qui hi passeja entre ells durant el dia. Per tant, els boscos són altament salutífers, perquè rebaixen la nostra inflamació a base d'una oxidació dels radicals lliures i que produeix l'oxigen que consumim. Pel que fa als sons, i seguint el que ens apuntava Garàiev, els harmònics del seu propi moviment i el que en deriva del món dels ocells aporta un equilibri al nostre sistema nerviós central de primera qualitat.

Pel que fa a l'estructura subtil del bosc, direm que hi ha estructures creades per les pròpies alteracions geològiques, les creades per formes de pensament i emocions, per les relacions establertes entre les persones i els éssers vius, i per les emissions de forma. La massa vegetal està viva, és una xarxa intel·ligent que utilitza grans recursos per mantenir tota la comunitat en les millors condicions. No és veritat que no pensi, que no es mogui, que no tingui valors... El món vegetal és extraordinàriament vital i permet la vida dels animals que el colonitzem, només que amb un moviment diferent. Si mirem enrere un moment per observar un dels conceptes de biologia més bàsics, aquell que ens recorda que la vida és una associació de bacteris, virus, fongs i microorganismes que formen comunitats (éssers vius: ja sigui un nadó, un ficus, un bon kombutxa o una mosca) i que permeten la continuïtat biològica... podem observar que el món vegetal és realment una cooperativa molt intel·ligent. És la primera associació de microbiota que sorgeix a la Terra, abans que els animals, per assolir amb la seva interrelació amb la llum una funcionalitat (clorofil·la) que permet avançar en la creació de nous ecosistemes. És, segurament, el resultat de la creació d'una consciència ordenadora, els objectius de la qual van més lluny del que podem imaginar en el nostre petit món humà de problemes casolans... no?

Està comprovat que els arbres emeten freqüències molt concretes. La longitud d'ona que emeten és diferent segons l'indret on són, l'espècie i la seva edat. Com més grans són, la seva longitud d'ona és més penetrativa en el cos humà i es comprova que resulta més relaxant i tranquil·litzadora. Un bosc jove transmet una freqüència més tonificant i menys profunda. La comunicació que estableixen les plantes engloba tot el macrocosmos del bosc. A través de la terra i amb l'ajut de determinats microorganismes en cada moment i context, s'informa la comunitat del que sobrevé. Amb un llenguatge similar al de l'ADN de l'homínid, podríem dir que, per resonància, s'informa la resta d'individus del que passa en temps quasi real. Sobre perills, realitats i capacitats. Ens ho explica Mancuso, i també Peter Wohlleben, agent forestal a Eifeldorf. Es transmeten instruccions de manera química i de manera elèctrica a una velocitat de centímetre per segon. Si tenim en compte que les arrels d'un arbre ocupen més del doble que la copa i que, per sota de la capa superior de la terra tenen contacte els uns amb els altres, la connexió és profunda. A més, està millorada per milions de fongs i bolets, de microorganismes que són com una mena d'intercomunicador que transmet constantment. I la comunicació no és només per informar de sequera, d'un insecte agressor o d'una agressió

major: també funciona per donar assistència, amor, solidaritat entre uns exemplars i uns altres. Els boscos de faig tenen una gran disposició a l'amistat entre els individus i es poden alimentar els uns als altres quan algú falla. No tenen cap interès per perdre els arbres més primers o més fràgils. Els roures donen un gran valor a la justícia equitativa. Els arbres igualen les seves debilitats i les seves forces, produeixen sucres en les seves fulles a través de la fotosíntesi i reben suport dels altres quan emmalalteixen, com una gegantina estructura en forma de xarxa. El bosc sol ser una comunitat ben avinguda, encara que a vegades hi hagi individus que vagin a la seva. Les freqüències que emeten els arbres ens afecten en el moment en què entrem a formar part de la seva xarxa. Som una part del tot, escoltant les freqüències de l'entorn i fent canvis adaptatius, amb una eina tant fàcil com el nostre ADN. L'entramat de microorganismes que utilitza per crear la vida és, doncs, present en tot. L'home, com un arbre, és una associació, un assamblatge d'aquests microorganismes; som portadors d'un sistema que reflecteix en realitat el gran sistema en què estem immersos. Formem part d'un procés i d'una família. Javier Petralanda, geobiòleg basc, explica que no som sinó fenòmens vitals que interactuem per crear i formar vida. D'una banda, som la matèria que, de tant sentir-la creiem que és l'únic que existeix, i de l'altra, som tots els fenòmens vitals, intangibles, misteriosos. Els innumerables espectres energètics, els sentiments, les emocions, l'ànima i l'esperit, que són impossibles d'analitzar en un laboratori i als quals no és possible arribar amb coordenades purament racionals o mentals. Som tot això, i justament aquests elements interactuen amb el nostre entorn. Els elementals, entitats espirituals que estan molt presents en el bosc, ens ajuden a transmutar aquelles emocions negatives que a vegades ens assoten, i molt sovint, en marxar del bosc, tenim la sensació d'haver sortit en una *dutxa* virtual que ens ha deixat nous.

En l'àmbit de les afectacions geobiològiques, de les quals hem fet un breu apunt abans, hem de parlar de les alteracions de consciència que poden arribar a provocar. Una falla, és a dir, un esvoranc a l'interior de la Terra que potser no es manifesta en l'escorça, ens altera el son i ens dona una sensibilitat molt clara de manca de suport. Un corrent d'aigua també afectarà la nostra percepció: ens mantindrà desperts, perquè el pas de l'aigua, encara que sigui a un nivell profund, mou un impuls elèctric que *desperta* els nostres sentits i acaba esgotant el cos. Si volem entrar en concentració activa serà òptim, si volem descansar suposarà un destorb. Quan triem intuïtivament un indret al bosc per descansar, no solem triar un espai amb esbarzers o amb argelagues: i no només perquè ens resulten agressives les punxes! També el nostre cos entén el llenguatge que entenen els matolls i les plantes: les plantes d'aquest tipus solen sorgir en zones d'alteració geològica no relaxant, en zones més aviat excessivament actives o de caràcter magnètic i elèctric negatiu. El nostre diàleg és fonamental per enriquir-nos del més viu.

I encara queda una altra estació final: ja sabem que definitivament el bosc suposa una connexió amb energia viva. Hi afegirem un element més: el que van llegar-nos fa decennis els indis nord-americans i que hem redescobert: que la terra ens alimenta directament, ens modula l'energia, que és capaç d'interaccionar amb el nostre cos i compensar-lo. Ho han batejat recentment com a *hearthting*. A través de la freqüència de la ressonància descoberta

per Shumman, una ressonància emesa des del centre del globus terraquí i que entra en relació directa amb l'hipotàlem, rebem una informació equilibradora per al nostre cos que rebaixa els índexs d'inflamació, redueix l'angoixa i calma la ment. Només cal entrar en contacte directe amb la terra, pell contra la terra, per recollir els fruits d'una extraordinària sensació de benestar i de calma que ens envaeix el cos. La ressonància Shumman controla d'alguna manera els nostres sentits, a més de la percepció del temps. S'està accelerant ràpidament en els darrers quinze anys, i sobretot en els darrers temps. Els experts creuen que en un moment de canvis com els actuals és significatiu que realitzem sovint aquesta adequació i reequilibri.

Per acabar, no puc deixar de fer un apunt sobre quelcom que ressona tota l'estona, des del naixement fins a la mort, amb el nostre cos, la nostra essència. Són les mediacions ancestrals que freqüencien amb el nostre ésser i amb l'inconscient col·lectiu: es diuen geometria. Les emissions de forma també són determinants: ens afecten l'energia que dimana una flor o una estructura natural. La geometria és una medicina transcultural, una ruta de retorn a casa, és una aproximació a la manera en què el mateix univers s'ordena i se sustenta. Ja hi era abans de l'home i continuarà després seu... Com ens recorda el metge especialitzat en geometria Santiago Rojas, en una forma geomètrica s'evidencia un estat d'immobilitat que ens permet suposar un estat continu de moviment i de transformació sense límits, modificat entre d'altres coses pel temps i l'estat de consciència de l'observador. El que hi ha a fora és un mirall del que hi ha a dins. Veiem estable i sòlida una cadena de muntanyes emboscades davant nostre, i, encara que percebem el moviment ondulant de la seva topografia, no notem el seu desplaçament, com sí que ho fem amb les onades del mar, a prop de la platja. Però ja sigui al bosc, entre carenes, com a la platja, tot s'alimenta del mateix tipus de moviment, només que amb unes unitats de temps diferents. Mesurar i articular aquest llenguatge és objecte de la geometria implícita en tota la creació: del més petit al més gran, tot està construït amb bases geomètriques: de l'ADN (doble hèlix) que escolta les freqüències, als ulls d'un insecte que emet un brunzit concret, o el moviment que imprimeix el so en l'aigua..., estem cercant l'harmonia i la connexió amb el cosmos. En el bosc, tot és geometria harmònica. Res no s'escapa d'ella: des d'una fulla de falguera fins a un conjunt d'escorça, o la forma màgica i extraterrestre d'una flor. Les emissions de freqüència de les formes geomètriques parlen amb nosaltres i podem entrar en un diàleg sanador si ens fem conscients. Perquè som part d'aquest cosmos, i escoltem la "música de les esferes", com va determinar Pitàgores 500 anys abans del naixement de Crist: la freqüència i música que crea el moviment dels astres és una melodia excepcional, de la qual la Terra és caixa de ressonància i participant activa. El bosc ens ofereix la possibilitat de reconnectar-nos, d'alimentar-nos, de recuperar-nos. Agraïxo l'oportunitat de procurar fer-vos venir ganes de sentir i veure l'energia del bosc, i de gaudir-ne ben aviat amb uns ulls renovats.

Cristina Orduña i Ponti,
periodista i acupuntora